

Sygn. akt II AKa 355/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Adam Wrzosek

Sędziowie SA Ewa Leszczyńska-Furtak

SO (del) Agnieszka Wysokińska-Walczak (spr)

Protokolant: sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r.

sprawy R. J. (1) urodz. (...) w T. syna P. i S. z d. J.

oskarżonego o czyn z art. 284§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 r. sygn. akt XVIII K 235/15

- 1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że podstawę wymiaru orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego uzupełnia o art. 41§1 kk*
- 2. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;*
- 3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 300 (trzystu) złotych.*

UZASADNIENIE

R. J. (1) został oskarżony o to, że:

w dniach 30 czerwca 2010 r. i 10 grudnia 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach prowadzonej działalności gospodarczej Kancelaria Radcy Prawnego R. J. (1) z siedzibą w W. oraz w związku z przyjętym zobowiązaniem polegającym na załatwieniu formalności związanych z oddłużeniem mieszkania przy ul. (...) w W., finalizacją transakcji zamiany i kupna w/w mieszkania oraz obsługą prawną w/w czynności prawnych przyjął pieniądze w łącznej kwocie 230.000 zł, tytułem należności wynikających z wyżej wymienionego zobowiązania, których następnie wbrew obowiązкови, pomimo niewywiązania się ze zobowiązania nie zwrócił, czym działał na szkodę A. S. (1), tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2017 r., sygn. akt XVIII K 235/15, Sąd Okręgowy w Warszawie:

- 1. oskarżonego R. J. (1) w ramach zarzucanego czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 31 sierpnia 2010 r. do 14 grudnia 2010 r., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczył sobie powierzone mu przez A. S. (1) mienie znacznej wartości w łącznej kwocie 230.000 zł w ten sposób, że przyjął te pieniądze na*

przechowanie w celu realizacji umowy obsługi prawnej polegającej na doprowadzeniu do skutecznego nabycia przez A. S. (1) spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) i przekształcenia go w prawo własnościowe, a następnie mimo nie osiągnięcia ustalonego skutku i wbrew zapisom zawartej wcześniej umowy przechowywanych pieniędzy nie zwrócił, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 14 grudnia 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 14 grudnia 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 14 grudnia 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. orzekł zakaz wykonywania przez R. J. (1) zawodu radcy prawnego przez okres 6 (sześciu) lat;

3. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 612,20 zł (sześciuset dwunastu złotych dwudziestu groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym 300 zł (trzystu złotych) tytułem opłaty;

4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz A. S. (1) kwotę 2.940 zł (dwa tysiące dziewięciuset czterdziestu złotych) tytułem zwrotu wydatków za ustanowienie pełnomocnika.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli: pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A. S. (1) – w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody, oraz obrońca oskarżonego R. J. (1) – w całości.

Wyrokowi Sądu Okręgowego w Warszawie, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k., **obrońca oskarżonego zarzucił:**

1. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.k.), w szczególności art. 284 § 2 k.k., polegającą na przyjęciu, że stanowi występki przywłaszczenia czyn polegający - jak ustalili sąd orzekający - na nie udokumentowaniu należycie wydatków poczynionych w celu nabycia mieszkania przy ul. (...), wydaniu kwot przeznaczonych na koszty spółdzielni mieszkaniowej i kontrahentów umowy trójstronnej w sposób nieprawidłowy i sprzecznie z zasadami dbałości o powierzone mienie oraz przy braku należytej staranności;

2. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.k.), w szczególności art. 294 § 2 k.k., polegającą na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia występku przywłaszczenia mienia powierzonego w stosunku do mienia znacznej wartości;

3. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na dowolnym ustaleniu, jakoby z kwoty powierzonej oskarżonemu przez A. S. (1) przekazana została na rzecz B. P. (1) jedynie kwota 100.000,- zł, podczas gdy jak wynika z zeznań świadka T. S. (1), ale przede wszystkim z oświadczenia samej B. P. (1) zawartego w akcie notarialnym z dnia 3 listopada 2011 r., otrzymała ona kwotę 200.000 zł.

4. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.k.), w szczególności art. 41 § 1 k.k., polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego w sytuacji, gdy sąd orzekający nie ustalił, by oskarżony nadużył wykonywanego zawodu przy popełnieniu przestępstwa albo okazał, że wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem;

5. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 413 § 1 pkt 6 i § 2 pkt 2 k.p.k., polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego mimo nie wskazania w zaskarżonym wyroku materialnoprawnej podstawy prawnej orzeczonego środka karnego, to jest art. 41 § 1 k.k.

W oparciu o przepis art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k., obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Nadto obrońca wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, zaskarżającej wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o naprawianiu szkody.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego z kolei, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, tj.:

1. art. 92 i art. 410 k.p.k., poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a mianowicie zaniechanie sprawdzenia, czy roszczenie A. S. (1), wynikające z przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania, co warunkuje zastosowanie regulacji przewidzianej w art. 415 § 1 k.p.k.;

2. art. 415 § 1 k.p.k., poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i w konsekwencji odmowę orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy przewidziana w tym przepisie negatywna przesłanka orzeczenia obowiązku naprawienia szkody ma zastosowanie w przypadku, gdy roszczenie wynikające z przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania, podczas gdy w niniejszej sprawie było ono przedmiotem postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika S. G., na które powołał się Sąd, zaś postępowanie to zostało umorzone;

3. art. 415 § 1 k.p.k., poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i w konsekwencji odmowę orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy roszczenie A. S. (1) wynikające z popełnienia przestępstwa nie jest przedmiotem innego postępowania, a ponadto w odniesieniu do tego roszczenia, nie zostało wydane prawomocne orzeczenie.

W konsekwencji powyższych zarzutów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł, by Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i orzekł o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego A. S. (1).

Ponadto, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k., pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. akt Km 1890/12, oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wolsztynie z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt Km 683/16, ponieważ z dokumentów tych wynika, że postępowania egzekucyjne dotyczące wierzytelności A. S. (1) zostały zakończone i w odniesieniu do tych wierzytelności nie toczy się aktualnie żadne postępowanie (dokumenty załączono do apelacji).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i jako taka nie mogła skutkować uwzględnieniem zawartego w niej wniosku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak i akt sprawy wskazuje bowiem na to, że postępowanie zarówno w sferze gromadzenia jak i oceny dowodów zostało w przedmiotowej sprawie przeprowadzone należycie a Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędów zarówno natury proceduralnej jak i faktycznej.

Jak wynika z treści apelacji, dwa z czterech zarzutów skarżącego dotyczyły obrazy prawa materialnego, w szczególności art. 284§2 kk oraz art. 294§1 kk. Co do zarzutu obrazy art. 284§2 kk, nie ma racji apelujący twierdząc, iż Sąd Okręgowy popełnienie przez oskarżonego przestępstwa sprzeniewierzenia wywodził z faktu „nienależytego udokumentowania wydatków poczynionych w celu nabycia mieszkania przy ul. (...) oraz wydaniu kwot przeznaczonych na koszty spółdzielni i kontrahentów umowy trójstronnej w sposób nieprawidłowy, sprzecznie z zasadami dbałości o powierzone mienie dodatkowo przy braku należytej staranności”. Wnikliwa analiza całości pisemnego uzasadnienia sądu, nie zaś wyrwanego z kontekstu sformułowania, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że ustalenia co do winy oskarżonego, precyzyjnie określone w szczególności na stronach 33 oraz 34 uzasadnienia, opierają się zasadniczo na fakcie niezwrócenia przez oskarżonego przyjętych od pokrzywdzonego w depozyt środków pieniężnych, pomimo zaistnienia okoliczności uzasadniających konieczność takiego zwrotu. Ta okoliczność oceniania w kontekście całości zachowania podjętego przez oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonego A. S. (np. podejmowanie wobec niego czynności pozornych, unikanie kontaktu z pokrzywdzonym) świadczyła o istnieniu u oskarżonego zamiaru postąpienia z przyjętymi środkami jak własnymi i chęci definitywnego pozbawienia A. S. władztwa nad nimi. Poczynione przez sąd meriti ustalenia faktyczne znalazły odzwierciedlenie w pełnym opisie przypisanego czynu pomimo, że ramy czasowe

zostały określone na czas od 31 sierpnia do 14 grudnia 2010 r., a zatem na czas wpłaty przez pokrzywdzonego w dwóch ratach kwoty depozytu pieniężnego. W kontekście tych ustaleń nie ma racji bytu zarzut z pkt 2 apelacji. W zarzucie tym obrońca oskarżonego podniósł, iż doszło do obrazy przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 294§1 kk polegającego na nieprawidłowym przyjęciu, że przedmiotem przypisanego oskarżonemu przestępstwa było mienie znacznej wartości. Zdaniem apelującego skoro przywłaszczenie mienia polega m.in. na rozporządzeniu nim a w okresie przyjętym przez sąd (od 31.08.2010 r. do 14.12.2010 r.) doszło jedynie do jednej czynności rozporządzającej dotyczącej kwoty 65 000 zł, zaś pozostała części wydatków dotyczących kwoty ponad 87 000 złotych, była wydatkowana w sposób prawidłowy, za zgodą i wiedzą pokrzywdzonego (zatem nie mogła być przedmiotem przywłaszczenia) przyjęcie kwalifikacji prawnej z art.294§1 kk było nieprawidłowe. Z takim tokiem rozumowania nie sposób się zgodzić i poza odwołaniem do argumentów zaprezentowanych w zakresie zarzutu dotyczącego obrazy art. 284 § 2 kk, ponownie należy odesłać do lektury pełnego opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa oraz treści uzasadnienia. Analiza akt sprawy oraz treści pisemnego stanowiska Sądu Okręgowego (w tym stwierdzeń zawartych na str. 19) wskazuje, że oskarżony działał z góry powziętym zamiarem w celu rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego jak własnym. Sekwencja wydarzeń przeanalizowanych przez ten sąd doprowadziła do przekonania, iż intencją oskarżonego od samego początku była sprzedaż mieszkania przy ul. (...) nie na rzecz A. S. (1), lecz przy użyciu jego pieniędzy, którymi miały być sfinansowane koszty tej operacji. W świetle tych ustaleń, co do których nie można mieć zastrzeżeń i przy przyjęciu, że na konto Kancelarii Rady Prawnego R. J. wpłynęła od pokrzywdzonego kwota 230 00 zł (czemu oskarżony nie zaprzeczał) przyjęcie sprzeniewierzenia mienia znacznej wartości jest uzasadnione.

Nie ma racji apelujący stwierdzając, że prawno-karna ocena zachowania oskarżonego powinna być rozważana w płaszczyźnie występkę wskazanego w art. 296 kk (str. 8 apelacji). Odnosząc się do tego stwierdzenia, podkreślenia wymaga to, iż istota czynności wykonawczej opisanej w art. 296 k.k. polega na wyrządzeniu szkody majątkowej podmiotowi, którego sprawami majątkowymi dany sprawca się zajmuje, co zakłada przynajmniej potencjalną możliwość podjęcia takich działań, które w sposób władczy kształtują sferę praw i obowiązków majątkowych danego podmiotu" (vide wyrok SN z dnia 30 października 2013 r., II KK 81/13). Zatem przyjmuje się, że odpowiedzialność adwokata czy radcy prawnego za przestępstwo nadużycia zaufania określone w art. 296 kk uzależniona jest od tego, czy w związku z powierzeniem adwokatowi lub radcy prawnemu określonej kategorii spraw majątkowych lub określonego obszaru działalności gospodarczej mocodawca przekazał jednocześnie odpowiednio zakreślone uprawnienia o charakterze władczym do podejmowania przez adwokata lub radcę prawnego - bez konieczności uzyskiwania akceptacji mocodawcy - wiążących rozstrzygnięć kształtujących bezpośrednio sferę praw i obowiązków majątkowych mocodawcy. Tymczasem jak wynika z prawidłowych ustaleń sądu I instancji oskarżony nie zajmował się sprawami majątkowymi pokrzywdzonego w rozumieniu istoty przestępstwa z art. 296 kk. Strony łączyła określona umowa zlecenia obsługi prawnej (k.6-8), która w precyzyjny sposób określała ich uprawnienia oraz obowiązki, jak również sposób wydatkowania przekazanych w depozyt pieniędzy, co miało doprowadzić do nabycia przez A. S. mieszkania przy ul. (...). Konkludując w sprawie nie istnieją przesłanki ku temu, by można było rozważać proponowaną przez obrońcę oskarżonego ocenę prawno-karną zachowania oskarżonego.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również naruszenia art. 410 kpk i obrazy art. 7 kpk. Zasadność obrazy art. 410 kpk jest możliwa tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że wydając wyrok sąd oparł się na nieujawnionym w toku postępowania sądowego materiale dowodowym, albo gdy wprowadził prawidłowo przeprowadził dowody i wydał wyrok na podstawie ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, nie ocenił jednak wszystkich dowodów, albo dokonał ich niepełnej oceny co doprowadziło do nieprawidłowych w istotnym zakresie ustaleń faktycznych. Natomiast skuteczność zarzutu art. 7 kpk zaistnieje w sytuacji, gdy skarżący wykaże, że Sąd przeprowadził dowód powołując go jako podstawę ustaleń faktycznych, ale wbrew obowiązkowi nie przedstawił w uzasadnieniu jego oceny lub ocenił go w węższym zakresie niż poczynione przez niego ustalenia faktyczne. Zasadny będzie także w sytuacji, że sąd wprowadził ocenił dowody ale w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w art. 7 kpk tj. ocenił dowody w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, nielogicznie, bez uwzględnienia zasad doświadczenia życiowego lub sprzecznie z nimi, nie wziął przy ocenie wskazań wiedzy. Tymczasem, w przedmiotowej sprawie wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy rozważył wynikające z materiału dowodowego wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Należycie uzasadnił dlaczego poszczególnym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, dlaczego innym tej

wiarygodności i w jakim zakresie odmówił, sporządzając uzasadnienie zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 § 1 i 2 kk. W apelacji, obrońca oskarżonego zarzucił Sądowi Okręgowemu poczynienie dowolnych ustaleń co do wysokości kwoty przekazanej B. P. (1) w związku z zamiarem zakupu przez pokrzywdzonego mieszkania przy ul. (...). Zdaniem obrońcy dowolność ta polegała przede wszystkim na poczynieniu odmiennych niż wynikałyby z zapisu aktu notarialnego z 3 listopada 2011 r. ustaleń, w szczególności zapisu § 3, z którego wynika, że państwo S. zapłacili B. P. (1) kwotę 200 000 zł. Apelujący starał tym samym dowieść, iż zapisy aktu notarialnego mają wyższą wartość dowodową aniżeli np. zeznania B. P. (która zanegowała prawdziwość tego zapisu). Odnosząc się do tej kwestii w pierwszej kolejności należałoby przypomnieć, że w polskiej procedurze karnej nieznanym jest podział dowodów na pełnowartościowe, mniej wartościowe, czy niepełnowartościowe. Takiego jakościowego różnicowania dowodów zakazuje bowiem wprost zasada swobodnej oceny dowodów. Dowód z dokumentu, w tym przypadku aktu notarialnego, podobnie zresztą jak każdy inny, podlega konfrontacji ze wszystkimi zebranymi w sprawie dowodami. Nie może on w związku z tym być traktowany jako dowód szczególnego rodzaju i oceniany w oderwaniu od innych dowodów (vide wyrok SN z 9.04.1973 r., Rw 316/73 OSNKW 1973/9, poz. 116). Jak wynika z lektury pisemnego uzasadnienia (strony 13-16 uzasadnienia) dowód ten został skonfrontowany z zeznaniami świadków B. P., T. S., K. i M. S., wyjaśnieniami oskarżonego R. J. a ocena tych dowodów została przeprowadzona zgodnie z regułami określonymi w art. 7 kpk. Apelacja obrońcy oskarżonego dotycząca obrazy art. 41§1 kk (zarzut 3 i 4 apelacji) jest zasadna jedynie o tyle, że dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza skutkowałą zmianą wskazanej przez Sąd I instancji podstawy prawnej rozstrzygnięć zawartych w pkt 2 zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie w tym zakresie orzeczenia sądu a quo o art. 41§1 kk. Przy czym uzupełnienie kwalifikacji prawnej o brakującą podstawę materialnoprawną orzeczonego środka karnego jest ambiwalentne dla sytuacji prawnej oskarżonego, więc nie ma znaczenia kierunek zaskarżenia wyroku sądu I instancji. Zdaniem apelującego obraza tego przepisu polegała na tym, iż mimo nie ustalenia przez sąd, by oskarżony nadużył wykonywanego zawodu przy popełnieniu przestępstwa bądź by wykonywanie przez niego tego zawodu zagrażało istotnym dobrom chronionym prawem, orzekł 6 letni zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego. Podnieść należy, że do nadużycia zawodu przy popełnieniu przestępstwa zachodzi wtedy gdy sprawca popełniając określony czyn przestępny, działa formalnie w ramach uprawnień sprzężonych z wykonywaniem danego zawodu, ale umyślnie czyni niewłaściwy (sprzeczny z zasadami wykonywania tego zawodu lub obowiązującym prawem) użytek z owych uprawnień, gdy zatem wykorzystuje uprawnienia zawodowe przy popełnieniu przestępstwa" (wyrok Sądu Najwyższego z 9.05.1996 r., III KKN 15/96). Nadużycie zawodu lub stanowiska może też polegać na naruszeniu etyki zawodowej bądź wykorzystaniu związanych z zawodem lub funkcją kwalifikacji, Podkreślenia wymaga także, fakt iż nadużycie zawodu lub stanowiska możliwe jest tylko w odniesieniu do przestępstw umyślnych, a taki charakter ma przestępstwo przypisane oskarżonemu. Pomimo, że w pisemnym uzasadnieniu sądu I instancji nie znalazły się wprost stwierdzenia o nadużyciu zawodu radcy prawnego, to lektura akt postępowania jak również całości pisemnego stanowiska tego sądu, zwłaszcza argumentów zawartych na stronach 36 i 37, nie pozostawia wątpliwości, że popełniając przestępstwo na szkodę A. S. oskarżony nadużył pełnionego zawodu radcy prawnego. Czym innym jak nie nadużyciem pełnionego przez oskarżonego zawodu radcy prawnego jest zachowanie polegające na świadomym przywłaszczeniu mienia powierzonego mu przez klienta, działając tym samym na jego szkodę. Konkludując, konieczność orzeczenia wobec oskarżonego w takim przypadku przedmiotowego środka karnego nie było jedynie powinnością, ale wręcz obowiązkiem sądu orzekającego.

Bezzasadna okazała się także apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Zdaniem apelującego nietrafne było rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie naprawienia szkody polegające na nie zasądzeniu jej, w sytuacji gdy wniosek został złożony w terminie i przez osobę uprawnioną. Według skarżącego było to konsekwencją nieprawidłowej wykładni art. 415 §1 kpk. Zdaniem apelującego w sytuacji gdy roszczenie wynikające z przestępstwa było przedmiotem postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzone i nie toczy się inne postępowanie sądowe dotyczące tego roszczenia, nie można powołać się na zasadę określoną w tym artykule. Z takim poglądem nie sposób się zgodzić. Zawarta w art. 415 § 1 kpk klauzula antykumulacyjna zabrania nałożenia obowiązku naprawienia szkody wówczas, gdy roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Z przepisu tego jasno wynika zakaz rozstrzygnięcia

w różnych postępowaniach o tej samej szkodzie, a co za tym idzie zakaz kumulowania tytułów egzekucyjnych wynikających z różnych orzeczeń

(vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19.01.2016 r. II AKa 316/16). Fakt umorzenia postępowania egzekucyjnego, jak miało miejsce w niniejszej sprawie, nie niweluje istnienia wydanego tytułu wykonawczego. Sąd w tym zakresie wypowiedział się na stronie 37 uzasadnienia i Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ten pogląd. Przy ustaleniu, że umorzone postępowanie egzekucyjne jest wystarczającą przesłanką do zastosowania klauzuli antykumulacyjnej niezasadny jest zarzut obrazy przepisów postępowania karnego z pkt 1 apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniesionych apelacji oraz zawartych w nich wniosków i poza zmianą w zakresie uzupełnienia kwalifikacji prawnej związanej z orzeczonym środkiem karnym wobec oskarżonego, zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. J. utrzymał w mocy.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.